

Рис. 5.2. Графиката от „първичния информационен фонд“ $C(t)$ и графиката на „оцелелия информационен фонд“ (тоест текстовете, запазили се до епохата M) правят скокове почти едновременно.

на тези древни епохи, те са принудени да ползват приблизително един и същи набор от запазили се текстове. Следователно те трябва по-подробно да опишат именно тези години, за които са се запазили повече текстове и не толкова подробно годините, за които са се запазили малко сведения.

На езика на графиката на обема този модел изглежда така. Ако летописецът X живее в епоха M , то той използва остатъчния фонд $C_M(t)$. Ако другият летописец Y живее в епоха N , различна от епохата M , то той се позовава на запазения фонд от информация $C_N(t)$. Виж рис. 5.3.

Естествено е да се очаква, че в общия случай летописците X и Y работят повече или по-малко добросъвестно и затова те описват подробно тези години от древната (за тях) епоха (A, B) , от които до тях е дошла повече информация, повече стари текстове.

С други думи, графиката на обема $\text{vol } X(t)$ ще прави скокове в тези години, където прави скок и графиката $C_M(t)$. От своя страна, графиката на функцията $\text{vol } Y(t)$ ще прави скокове примерно в същите години, в които прави скокове и графиката $C_N(t)$, рис. 5.3.

Но точките на скоковете на графиката на остатъчния фонд $C_M(t)$ са близки до точките на скокове на изходната графика $C(t)$. Аналогично и точките на скокове на графиката на остатъчния фонд $C_N(t)$ са близки до точките на скок на първичната графика $C(t)$. Следователно графиките на обемите на летописците X и Y , тоест $\text{vol } X(t)$ и $\text{vol } Y(t)$, трябва да правят скокове ПОЧТИ ЕДНОВРЕМЕННО, „в едни и същи“ точки от оста на времето. С други думи, точките на техните локални максимуми трябва забележимо да корелират, рис. 5.1.

ВРЕМЕВИЯ ИНТЕРВАЛ (A, B) , КАКТО И ИЗХОДНАТА ГРАФИКА НА ПЪРВИЧНИЯ ФОНД ИНФОРМАЦИЯ $C(t)$.

Разбира се, трудно е да проверим модела в този му вид, тъй като графиката $C(t)$ на първичния фонд информация още не ни е известна. Но все пак можем да проверим едно от следствията на теоретичния модел (хипотезата).

Доколкото по-късните летописци X и Y описват един и същи исторически период (A, B) и един и същи „поток от събития“, без да са съвременници

на тези древни епохи, те са принудени да ползват приблизително един и същи набор от запазили се текстове. Следователно те трябва по-подробно да опишат именно тези години, за които са се запазили повече текстове и не толкова подробно годините, за които са се запазили малко сведения.

На езика на графиката на обема този модел изглежда така. Ако летописецът X живее в епоха M , то той използва остатъчния фонд $C_M(t)$. Ако другият летописец Y живее в епоха N , различна от епохата M , то той се позовава на запазения фонд от информация $C_N(t)$. Виж рис. 5.3.

Естествено е да се очаква, че в общия случай летописците X и Y работят повече или по-малко добросъвестно и затова те описват подробно тези години от древната (за тях) епоха (A, B) , от които до тях е дошла повече информация, повече стари текстове.

С други думи, графиката на обема $\text{vol } X(t)$ ще прави скокове в тези години, където прави скок и графиката $C_M(t)$. От своя страна, графиката на функцията $\text{vol } Y(t)$ ще прави скокове примерно в същите години, в които прави скокове и графиката $C_N(t)$, рис. 5.3.

Но точките на скоковете на графиката на остатъчния фонд $C_M(t)$ са близки до точките на скокове на изходната графика $C(t)$. Аналогично и точките на скокове на графиката на остатъчния фонд $C_N(t)$ са близки до точките на скок на първичната графика $C(t)$. Следователно графиките на обемите на летописците X и Y , тоест $\text{vol } X(t)$ и $\text{vol } Y(t)$, трябва да правят скокове ПОЧТИ ЕДНОВРЕМЕННО, „в едни и същи“ точки от оста на времето. С други думи, точките на техните локални максимуми трябва забележимо да корелират, рис. 5.1.